

Strada *Ficțiunii*

SALONUL DE MASAJ

Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă.

Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele.

Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompaña doar clasicii care au trecut testul timpului.

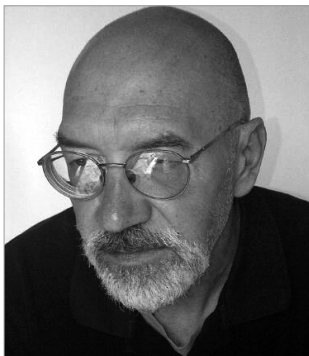

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitorii din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

CORNEL GEORGE POPA

Cornel George Popa este prozator, dramaturg și regizor. Născut în anul 1957 în comuna Popricani, a absolvit Facultatea de Construcții (Iași, 1986) și UNATC, Secția Regie film (București, 1997). A lucrat peste zece ani în presa scrisă, apoi a făcut televiziune, teatru, film și publicitate. Membru al Uniunii Scriitorilor din anul 1997, este autorul a șapte volume (proză scurtă, roman, teatru, eseu). A obținut Premiul Liviu Rebreanu pentru cartea de debut (*56 de blitzuri și alte chestii*, Institutul European, 1993)

și Premiul UNITER pentru Cea mai bună piesă românească a anului (*Viața mea sexuală*, 2004).

Vocea autorului

„Eu, ca prozator, mă chinui de peste treizeci de ani să învăț cât mai bine limba română.“

Cornel George Popa

Prefață de Alex. Ștefănescu

SALONUL DE MASAJ

Cornel George Popa

Copyright © 2014 Editura ALLFA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POPA, CORNEL GEORGE

Salonul de masaj / Cornel George Popa; pref. de

Alex. Ștefănescu. – București: ALLFA, 2014

ISBN 978-973-724-776-6

I. Ștefănescu, Alex. (pref.)

821.135.1-31

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside

Romania, without the written permission of **ALLFA**,

is strictly prohibited.

Copyright © 2014 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție: 021 402 26 30;

021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro

www.all.ro

Redactare: Ioana Popescu

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură: Elena Georgescu

Design copertă: Alexandru Novac

Senzaționalul din viața de fiecare zi

Îl cunosc pe Cornel George Popa de pe vremea (îndepărată) când eram director la revista *Zig-zag*, iar el – reporter. Venise de curând de la Iași și toată lumea se uita la el ca la un scamator al gazetăriei, fiindcă ori de câte ori ne lipseau subiectele care „să vândă” revista, el scotea unul senzațional din mânecă. Îl descoperea în urma unor investigații? Îl cumpăra de la vreunul din numeroșii prieteni pe care și-i făcea în toate mediile sociale? Îl inventa? Nu vom afla niciodată. Cred, mai curând, că știa să vadă senzaționalul din viața de fiecare zi, aceea care multora dintre noi ni se părea banală și ne semnificativă.

Mi-l aduc aminte înalt și ras în cap, cum stătea, la ședințe, nu pe un scaun, ci jos, pe covor, și mă privea fix prin ochelarii lui cu lentile groase. Mă gândeam atunci că, în mintea lui, mă transformă într-un personaj fabulos, poate într-un balaur cu multe capete, sau, cine știe, cu mai mult noroc din partea mea, într-un Făt-Frumos.

Cornel George Popa are o excepțională priză la realitate (vede enorm și simte monstruos, ca I.L.Caragiale) și, în același timp, un neobișnuit dar al fabulației, combinație de însușiri pe care am mai întâlnit-o numai la prozatorii americani, inventatorii ai realismului magic.

Cărțile sale cu titluri trăznite – *Cincizeci și șase de blit-zuri și alte chestii*, 1993, *Dobitocul de țânțar*, 1996, *Nesimțitul*, 1997, *Viața mea sexuală*, 2005 etc. –, nu numai că îți arată altfel existența cotidiană, dar te și învață să o vezi tu însuși altfel. Inițiat de Cornel George Popa, nu te vei mai plictisi niciodată uitându-te la lumea din jur.

În romanul *Salonul de masaj* fantasticul vieții de fiecare zi este mai discret, ca urmare a faptului că autorul s-a maturizat

deplin între timp și a ajuns la rafinament. Salonul de masaj (erotic) aflat în centrul atenției sale este un paradis artificial și, în același timp, un loc de pierzanie, comparabil cu acela descris de Mircea Eliade în nuvela *La Țigănci*. Numai că la Cornel George Popa atmosfera magică mai există doar sub unei irizații abia sesizabile. Muzicile monotone și languroase, lumina scăzută, parfumurile lascive, grația plină de promisiuni, dar mereu inaccesibilă a frumoaselor fete îmbrăcate sumar care se ocupă de „clienți“ compun un fel de vrajă facultativă. Vizitatorii i se pot sustrage, dar tocmai de aceea se lasă în voia ei.

Faptele sunt povestite la persoana întâi, într-un stil patetic-repetitiv, de lamentație deznădăjduită, chiar de proprietara salonului, acuzată pe nedrept de uciderea a patru bărbați și condamnată la douăzeci de ani de închisoare. Ce se va întâmpla cu această femeie – care are și o fetiță de aproape patru ani, Miruna Silvestri Mircescu, destinatară din viitor a spovedaniei – veți afla, stimați cititori, pe cont propriu, întrucât, sunt convins (bazându-mă pe propria mea experiență) nu veți lăsa cartea din mână până la parcurgerea ultimei pagini.

Romanul este captivant și datorită elementelor de roman polițist din cuprinsul lui. Femeia închisă pe nedrept face o anchetă *în mintea ei*, încercând să reconstituie împrejurările morții celor patru bărbați, toți foști „clienți“ ai salonului. În felul acesta prozatorul vă transformă și pe dumneavoastră, cititorii, în detectivi particulari, fiecare cu ipoteza lui.

Eu, semnatarul acestor rânduri, știu cine i-a ucis, dar nu am să divulg niciodată secretul. Singurul secret pe care vreau să-l fac cunoscut întregii lumi literare și tuturor iubitorilor de literatură este că autorul romanului se numără printre cei mai talentați și mai originali prozatori de azi și că orice încercare de a-l marginaliza este sortită eșecului.

Alex. Ștefănescu

Dacă pot, de ce nu?

Primul avertisment

Sunt sigură că lucrurile pe care le veți citi aici vă vor speria și vă vor intimida. Voi povesti totul, de-a fir a păr, în amănunt, exact așa cum s-a întâmplat și cum îmi amintesc, fără să omit niciun detaliu, oricât de jenant ori provocator ar părea el, indiferent că va fi vorba despre mine sau despre alții.

Nu știu cum să încep.

Nu mă pricep la scris prea tare și niciodată n-am povestit cuiva ceva despre mine. Ceva care să conteze, vreau să spun, ceva esențial, ceva legat chiar de ființa mea intimă. Niciodată nu mi-au plăcut confesiunile, deși, prin natura profesiei, am ascultat sute, dacă nu mii.

Bărbații, în special, povestesc. Lumea crede că femeile sunt acelea care se descarcă, povestindu-și viața, eșecurile sau nemulțumirile, însă nu-i adevărat. Din acest punct de vedere, bărbații sunt pe locul întâi. Mai ales când cel care ascultă e o femeie.

Bărbaților le place să le povestească femeilor necunoscute viața lor nefericită. Viața lor pustie. Viața lor așa cum ar fi putut fi, dar nu e.

Când povestesc, au impresia că obțin ceva. Că după ce-și termină povestea vor primi un premiu. În mintea lor, femeia e un trofeu, și ar face orice pentru a-l obține.

Orice bărbat însurat are o poveste și vrea să ți-o spună, sperând ca, la sfârșit, impresionată și sensibilă, să-i cedezi, alinându-i astfel, puțin, suferința.

Bărbații cerșesc mila mai mult decât femeile și o fac fără nicio jenă. Oricât de tari și de influenți ar fi în viața publică, când sunt în particular, față-n față cu o femeie necunoscută (și

atractivă) se alterează. Devin altceva decât ce-au fost până-n momentul acela.

Personal, n-am întâlnit niciodată un bărbat însurat care să nu-mi facă măcar o mărturisire.

Dar s-o luăm chiar cu începutul.

Mă numesc Daria Silvestri Mircescu și sunt (am fost) patroana unui salon de masaj. Prima oară s-a chemat „Sundari“, apoi i-am schimbat numele în „Sanhira“. Pe bunica mea o chema Zamfira, însă toată lumea îi spunea Sanhira, fiindcă se pricepea să vindece oamenii cu mâinile goale, doar masându-i. Când nu le era bine, oamenii din satul bunicii mele ziceau că „nu-s în hirea lor“. După ce treceau pe la bunica, spuneau că și-au revenit, adică sunt „în hirea lor“. Azi unul, mâine altul, vestea s-a răspândit, și numele bunicii, din Zamfira, s-a transformat în Sanhira, ceea ce voia să însemne că după i-ai călcat pragul te vindeci, ești „în hirea ta“.

Mi-a plăcut să-i pun firmei numele bunicii mele, mai ales că, astfel, reușeam să-i păstrez mesajul original, acela care voia să transmită ideea de soare, de luminozitate, de curat și de pur. Ceva, pe scurt, care face bine oamenilor și îi ajută să se definească.

Știu că sună pretențios și poate arogant, dar asta a fost ideea de la care am pornit când am intrat în branșă. Fiindcă trendul, pe vremea aceea, era înclinat către erotic și toți clienții visau numai femeii goale, am acceptat și eu, după un timp, ca salonul să se cheme „de masaj erotic“, pentru a face față concurenței, deși la mine în firmă nimeni nu a practicat prostituția sub acoperire, cum se întâmpla și încă se întâmplă prin alte părți, iar relațiile maseuză-client au rămas strict maseuză-client și nimic altceva.

Precizez toate lucrurile acestea de la bun început și o spun răspicat pentru a fi înțeleasă exact așa cum trebuie, exact așa cum a fost, și nu după cum au fabulat atâția.

Numele meu vă este cunoscut din ziare și de la televizor. Numele, cât și povestea exterioară a ceea ce s-a întâmplat. Toți ați auzit despre crimele care au avut loc, ați citit știrea în ziare sau ați văzut-o la televizor, ați participat la proces (tot prin

intermediul presei, care a făcut un subiect din asta) și știți și urmările. Consecința procesului, vreau să spun.

De fapt, așa cum bine vă este cunoscut, *am fost* patroana unui salon de masaj, pentru că, în urma evenimentelor care au avut loc, mai mulți oameni au murit, eu m-am trezit în centrul unui senzațional subiect mediatic, salonul s-a închis, iar acum, când scriu aceste rânduri, mă aflu într-o închisoare de femei, sub un control strict, unde, spune avocata mea cu un umor trist, nu voi sta mai mult de zece ani. Deși sentința a fost maximă: douăzeci.

Când am auzit hotărârea judecătorului, mi s-a părut că vișez. Că e vorba de altceva ori de altcineva. Că lucrul acela, decizia aceea nu mi se adresează mie. N-am crezut că poate fi adevărat. Nu-mi vine să cred în continuare. Nu pot să cred. N-am cum să cred.

O sentință definitivă și irevocabilă poate fi atacată în mai multe instanțe superioare.

Am făcut-o, sperând de fiecare dată că se va întâmpla ceva. Am făcut-o, sperând de fiecare dată că adevărul, totuși, va ieși la iveală. Am făcut-o, sperând de fiecare dată că monstruoșitatea acestei condamnări îi va sări în ochi cuiva.

Nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Absolut nimic. Ba mai mult. Mi s-a spus că am avut noroc. Mi s-a spus că în America, de exemplu, aș fi fost condamnată la moarte. Că doar abolirea pedepsei capitale în România, imediat după Revoluție, mă scăpase de o execuție rapidă. Că merit să stau în pușcărie nu douăzeci de ani, așa cum am primit, ci definitiv, până la sfârșitul zilelor mele, fiindcă sunt un pericol public (grav), fiindcă am dovedit că nu am pic de inimă, fiindcă până și felul în care am trăit până acum este unul condamnabil de societate, o rușine și o sfi-dare adusă tuturor oamenilor cinstiți din toată țara asta și că pedeapsa primită e prea blândă.

Cam așa mi s-a spus.

Ce poți tu, ca om, să mai spui în favoarea ta când ți se transmite că merită să mori? Când ești privită ca o criminală (în serie)? Când toți te condamnă și te cred capabilă de fapte pe care nu le-ai comis? Când ești considerată un monstru?

Cum poți tu, ca om, să te aperi?

Cum poți supraviețui când te știi nevinovat?

Cum să dormi noaptea? Ce să faci ziua? Care sunt căile, soluția, ieșirea? Unde am greșit? De ce s-a ajuns aici? De ce?

Iar răspunsul e nu știu. Nu știu.

NU ȘTIU.

Îmi cunosc viața – și ea nu e una foarte diferită de a celorlalți –, îmi amintesc fiecare faptă pe care am trăit-o, știu că am dorit să fac numai bine... și am ajuns să mi se spună că merit să fiu executată.

Umblu îmbrăcată în zeghe, dorm pe un pat de fier, celelalte deținute mă ocolesc ori se uită la mine cu ură, mănânc ce mi se dă, fac baie la comun, o dată pe săptămână, și de multe ori, în clipele lungi de singurătate și de disperare, chiar că-mi vine să mor.

Îmi vine, spun, dar n-o voi face. Cel puțin de bunăvoie. Cel puțin din voința mea.

Avocata e optimistă. (Am observat că *toți* avocații sunt optimiști. Sau măcar aceia pe care i-am cunoscut eu.)

Și îmi dă exemple. Multe exemple. De aiurea, însă și de la noi, când justiția românească a trebuit să plătească, la propriu, pentru că a condamnat pe cineva de pomană. Mi-a spus că erori judiciare există în toată lumea, indiferent de țară, că erori judiciare au fost și vor fi. Că oriunde există oameni și fapte interpretabile se poate greși. Mi-a spus că justiția niciodată n-a fost un mecanism perfect și nici nu va fi. M-a îndemnat să-mi păstrez intacte speranța și încrederea. Și m-a sfătuit să scriu.

De scris, eu oricum aș fi făcut-o.

Oricum voiam să spun și varianta mea. Varianta mea completă. (Ceea ce nu s-a întâmplat la proces.)

Fiindcă un proces prezintă și analizează fapte. Doar fapte. Nu cum s-a ajuns acolo sau ce a determinat fapta aceea. Un proces e concentrat pe ultima consecință a unei acțiuni largi și nu e interesat de istoricul faptei.

Dacă fapta există și e condamabilă, trebuie să fie și un vinovat.

În cazul de față, am fost eu.

Deși sunt nevinovată și nimic din ceea ce s-a spus împotriva mea nu e adevărat.

N-am ucis în viața mea un pui de găină. Nu-mi aduc aminte să fi tras cuiva o palmă. Rareori am ridicat glasul la cineva.

Și totuși, sunt condamnată pentru moartea a patru bărbați. Patru bărbați pe care-i cunoșteam, patru bărbați care, da, au fost în salonul meu de masaj. Am vorbit cu ei. Le aveam numerele în agenda telefonică. Da, erau clienți vechi. Da, am luat masa cu ei. Da, toți – într-un fel sau altul – îmi făceau curte. Da, i-am văzut pe toți cu puțin timp înainte de-a muri. (Înainte de-a fi omorâți, vreau să spun.)

Da, da, da.

Însă nu i-am omorât eu. Nu am dat ordin să fie omorâți. Nu știu nimic despre autorul sau autoarea crimelor. Jur.

Asta am declarat mereu la proces, dar n-a fost de-ajuns.

Și, fiindcă trebuia să cadă un cap, a căzut capul meu.

Vreau să spun că de scris aș fi scris oricum. Chiar și fără să existe îndemnul avocatei. Aș fi scris pentru că trebuie.

Și fiindcă sper și vreau să cred că adevăratul făptaș ori va fi descoperit, din întâmplare, ori își va mărturisii vina. Mai de vreme sau mai târziu.

Până atunci, sunt hotărâtă să aștern pe hârtie tot ce știu, cu lux de amănunte.

Sunt conștientă că dacă nu s-a predat până acum, n-o va face probabil niciodată, însă totdeauna o speranță există.

Totdeauna speranța moare ultima. (N-am spus eu asta, ci am citit-o. Dar am citit-o de-atâtea ori, încât înclin să cred că măcar un gram de adevăr există aici.)

Asta pe de-o parte. Pe de alta... sunt foarte grav bolnavă. Cu siguranță, nici n-ar fi trebuit să fiu închisă. Mi-e aproape jenă să o spun sau să o scriu, dar asta e. Mereu am avut probleme cu starea de sănătate, însă niciodată de o asemenea gravitate.

Doctorii mi-au spus că mai am de trăit sub un an. (Știu, sună îngrozitor și morbid.) Poate doi, dacă-s norocoasă. Au încercat să mă încurajeze spunându-mi că știința face mereu progrese și că pentru boli de nevindecat s-a găsit leacul. Și SIDA se tratează astăzi... Și cancerul... Și altele.

N-am să intru deocamdată în amănunte medicale și nici n-am chef s-o fac. O boală e ceva ce-ți aparține. Nu te lauzi cu ea, n-a scoți la vânzare, n-o faci publică decât dacă ești nevoit.

Dar pe mine nimeni și nimic nu mă obligă s-o fac.

Boala mea e boala mea, așa cum ochii mei sunt ochii mei. Observi că sunt maro – bine. Nu observi – la fel de bine. Eu însă n-am să-ți atrag atenția că am ochi maro.

Și gata cu subiectul ăsta. L-am mărturisit, cu greu, fiindcă și el e important. Fiindcă și el contează. Fiindcă și el m-a determinat să scriu.

Problema e că nu prea am destul timp.

Sau că timpul nu prea are răbdare cu mine.

Așa că Dumnezeu, pe care-L invoc adesea, indiferent sub ce formă s-ar afla, dacă tot susține că există, ar trebui să se grăbească. Ar trebui să se grăbească *de două ori*. Atât cu un miracol, în ce mă privește, cât și pentru descoperirea celui (cele) din vina căruia (căreia) mă găsesc aici. Ființa care a declanșat întreaga nebunie.

Dacă nu voi trăi peste un an (doi, trei sau cât o da Dumnezeu), și nici el (ea) nu va fi descoperit(ă), vreau ca măcar fetița mea, care acum e prea mică pentru a putea înțelege, să citească aceste rânduri când va crește mare și să priceapă, cu adevărat, cine a fost mama ei.

Gândul că fetița mea e departe de mine și că există posibilitatea ca după un an (doi, trei) petrecut aici, după gratii ori prin spitale, să n-o mai văd niciodată, e cel mai sfâșietor.

Fetița mea este un alt motiv pentru care trebuie să scriu. Cel mai important, de altfel. El să fi fost, doar el – și ar fi fost de-ajuns.

Nu pot accepta că există probabilitatea de a nu o mai vedea niciodată, după cum nu pot accepta, în niciun fel, ideea că voi muri.

Aceste două... variante (fapte, acțiuni, consecințe, habar n-am cum se pot defini), chiar dacă există, măcar teoretic, nu-mi aparțin. Refuz să le accept. Refuz să fiu de-acord cu ele. Refuz să le gândesc.

Le-am menționat doar fiindcă trebuia să fie menționate. Nu cred în ele și nici nu voi permite să se întâmple. Cât îmi va sta în puteri.

S-a spus mereu – și acesta a fost principalul cap de acuza-re –, deși nu s-a putut demonstra temeinic, fără nicio urmă de îndoială și clar, că eu sunt autoarea tuturor acelor crime oribile (direct ori prin interpuși), și asta doar pentru că bărbații uciși frecventau salonul meu.

N-am negat niciodată acest lucru. Da, toți frecventau salonul meu. Da, pe (aproape) toți îi știam bine și erau clienți de cursă lungă. Nu pasageri, nu ocazionali, nu întâmplători.

O relație, de orice fel, se dezvoltă în timp, și, dacă devine obișnuiță, înseamnă că mai există ceva nedefinit, însă definitiv, care-i leagă pe acei oameni, indiferent că e vorba de o relație strict profesională sau de una care implică și angajament emoțional.

Ziarele și posturile de știri au bombardat publicul, în fiecare zi, cu reportaje de la proces, însă nimeni, exceptând-o pe avocata mea, nu a stat, deschis și cu adevărat, de vorbă cu mine. Din acest motiv, imaginea lăsată publicului de toate relatările și transmisiunile acelea în direct a fost una falsă. Profund falsă. Abjectă, mincinoasă și grotescă.

Reporterii au insistat (și nu-i condamn, fiindcă e vorba de meseria lor, în fond) pe latura ieftină, imediată și comercială a procesului, prezentând doar ceea ce au declarat procurorii și poliția. Nimeni nu a informat măcar ori nu a amintit (după cum era firesc) faptul că am primit o educație bună, că sunt absolventa unei facultăți cu profil umanist ori că n-am activat de la început în branșă.

Știu, toate aceste lucruri, luate separat, nu contează în cadrul unui proces în care ești acuzat de crimă, dar induc, luate laolaltă, o altă față consumatorului de senzațional, atent doar la amănunte macabre și avid de sex televizat.

Nimeni și nimic nu absolvă un criminal de fapta sa. Că e o brută analfabetă ori un strălucit doctor în științe matematice – n-are importanță. Fapta rămâne faptă. Totuși, dacă de la o brută

neșcolită te-ai aștepta să reacționeze năprasnic și violent, măcar te miri când află că un doctor în matematică procedează absolut la fel. Te miri și îți pui câteva întrebări normale, zic eu, fiindcă nu înțelegi.

Niciodată doi oameni puși în aceeași situație de stres extrem, să zicem, ori de pericol maxim, ori de confuzie nu reacționează la fel.

Niciodată doi oameni diferiți nu reacționează identic. Asemănător, da. Însă nu identic. Totdeauna există acțiuni, gesturi, fapte și atitudini care-i diferențiază.

Publicul n-a fost interesat să afle lucrurile acestea. Și la ce i-ar fi folosit, în fond? El avea deja un spectacol. Culisele, amănuntele tehnice nu sunt vedete.

Dar tu, fata mea, trebuie să știi. Tu, în clipa de față, ești judecătorul meu. Pentru tine îmi susțin (prezentându-ți viața mea) pledoaria.

Am nimerit într-un salon de masaj, prima oară, din întâmplare, am revenit din cauza problemelor mele de sănătate, am lucrat într-un salon de masaj aflându-mă între două slujbe și am devenit patroana unei astfel de afaceri după ce, înainte, am fost profesoară, am lucrat mulți ani pentru o mare agenție de publicitate și am avut, împreună cu diverși parteneri, propriile mele întreprinderi.

Nu mă laud cu CV-ul meu, dar el trebuie știut pentru a înțelege că, de cele mai multe ori în viață, între două puncte ale unei existențe niciodată nu e o linie dreaptă și că toți devenim ceea ce suntem cu adevărat abia mai târziu. Uneori, prea târziu.

La vremea respectivă, chiar dacă aș fi vrut, nu dispuneam de banii necesari pentru a porni un business de genul ăsta. I-am căpătat, ca din cer, în urma unei întâmplări unice, de necrezut, aproape, la limita neverosimilului, exact genul de întâlnire între doi oameni care poate avea loc o dată în viață, dacă ai șansa, ori niciodată.

Am avut, în cei câțiva ani cât am fost patroana salonului de masaj, peste treizeci de angajate, eu ocupându-mă doar de

managementul firmei. Numai în ultima vreme, sau ocazional, cu cine știe ce prilej deosebit, m-am ocupat personal de unii clienți – și asta ori fiindcă exista o relație particulară între mine și acel om, ori fiindcă nu dispuneam, din diverse motive, de toate fetele.

Sarcina mea era să țin afacerea pe picioare. Și, într-un astfel de business, este o sarcină full-time, nu e cu program, nu e de la ora de la ora de. Nu există zile libere, sărbători legale ori weekenduri. Pentru noi, acestea erau perioadele cele mai aglomerate.

Oamenii cred prostii. Oamenii cred ce li se spune repetat ori ce sunt ei obișnuiți să creadă. O idee nouă pătrunde greu în mințile cuiva, și ceea ce nu recunoști din prima, respingi.

Pe oameni nu-i interesează amănuntele, iar detaliile îi obolesc.

Nimeni n-a pătruns dincolo de aspectul superficial al procesului meu. Nimănui nu i-a păsat de mine, ca persoană, și de ce-ar fi făcut-o, la urma urmei?

Eram o țintă, trebuia să rămân o țintă.

Sinceră să fiu, nici mie nu-mi pasă de ce gândesc ori cred ceilalți. Restul. Spectatorii. Spectatorii nu vor alte amănunte decât acelea legate strict de crime, spectatorii nu-s interesați să cunoască povestea de viață a niciunui condamnat, spectatorii vor sânge, vor date statistice, vor povești înfricoșătoare și informații macabre.

Însă eu am o fiică. În vârstă de numai trei ani. O cheamă Miruna Silvestri Mircescu și e cea mai mare bucurie a vieții mele de până acum.

Pentru ea voi scrie tot ce voi scrie în continuare.

Indiferent de ce va urma, interzic accesul oricui la aceste pagini. Am făcut, în acest sens, împreună cu avocata mea, o înțelegere scrisă și am întărit-o printr-o declarație notarială.

Asta dacă adevăratul criminal nu-și va recunoaște vina.

Paginile acestea vor fi citite numai de către fiica mea, Miruna Silvestri Mircescu, după ce va împlini optsprezece ani, și tot ea va hotărî ce va face mai departe cu ele.

Dacă va hotărî să le dea foc, să le dea foc.
Dacă va dori să le păstreze, să le păstreze.
Dacă va decide să le facă publice, să le facă publice.
Eu totuși sper și vreau să cred în prima posibilitate. Dar, dacă
nu va fi să fie, nu va fi.

Unu

Toate firmele de masaj se numesc „saloane“, la fel cum toate firmele de pariuri se numesc „case“. Saloane de masaj și case de pariuri.

N-am aflat niciodată, deși am întrebat, de unde denumirea asta, cine a inventat-o și de ce.

Eu am spus mereu că merg la firmă. Că am treabă la firmă. Că mă ocup de o firmă, nu de un salon.

Dar, fiindcă toți erau obișnuiți să-i spună așa, am acceptat și eu convenția, în cele din urmă, și, din când în când, îi spuneam firmei „salon“.

Strict personal vorbind, am urât constant termenul acesta din cauză că-l asociaz, fără voia mea, instinctiv, cu un lucru de prost gust și profund vechi. Cine mai are astăzi „salon“? Cine te invită în „salon“? Și ce este, la urma urmei, acela un „salon“?

Salonul, ca denumire, mi-a părut totdeauna un termen vechi. Un termen pretențios și artificial, cu nuanțe fals istorice, folosit pentru a exprima o distanțare sau un exces.

O sufragerie mare poate fi un... salon... de zi? O cameră mică, dar cu ferestre poate fi un salon de fumat, să zicem? Un coafor poate fi un... salon de înfrumusețare? Și dacă da, de ce? De ce nu putem spune, simplu, sufragerie, fumoar sau coafor?

Saloanele de masaj funcționează în spații mari: apartamente de trei, patru camere, etaje de vilă sau chiar vile întregi, unde la parter sunt recepția, garderoba și barul, la etaj sălile de baie, camerele de pregătire și unele vestiare, iar sus, la doi, cabinetele propriu-zis de masaj.

Unele saloane de masaj au ca principiu și filosofie de business flatarea completă, excesivă a clientului, de când intră pe ușă și până iese. De multe ori, serviciul propriu-zis, orele de masaj, efectiv, scopul pentru care practic ai venit rămân să fie doar o anexă, un accesoriu, un simplu detaliu al unei întregi ceremonii, când de fapt ar trebui să fie obiectivul principal, nu cadrul ultim al unei desfășurări luxuriante, în care activitățile pregătitoare ajung să fie mai importante decât mesajul în sine.

Dar, așa cum există magazine și „magazine“, există saloane de masaj și „saloane de masaj“.

Nu intenționez să fac un istoric al branșei și nici să teoretizez prea mult.

Totuși, mă simt oarecum obligată să punctez unele aspecte concrete, fiindcă într-un salon de masaj nu intră multă lume, iar informațiile directe lipsesc. Chiar dacă teoretic un astfel de loc e deschis tuturor, nu sunt mulți aceia care-i calcă pragul. Sub cinci bărbați dintr-o sută au intrat măcar o dată într-un salon de masaj.

Ceea ce e puțin. E foarte puțin.

De ce?

În primul rând, fiindcă multora le e teamă.

Un salon de masaj, în general, intimidează. E ca un joc nou, pe care nu-l știi. E ca o limbă străină din care înțelegi doar fragmente. E un răsfaț, însă cu niște reguli.

Poveștile din cărți nu seamănă cu acelea din realitate, după cum anecdotele picante povestite la câte o bere nu pot conta ca experiență de viață pe care să te bazezi.

Bărbații, în principal, sunt clienții saloanelor de masaj.

Desigur, uneori apar și femei, dar extrem de rar.

Bărbații formează masa constantă, ei sunt greul, „nucleul dur“, după cum se spune, al saloanelor de masaj.

M-am ferit până acum – și am făcut-o cu bună știință – să folosesc prea des cuvântul „erotic“. L-am evitat, chiar.

Cuvântul erotic este necunoscuta, este cârligul, este momeala și principala atracție a denumirii.

Salon de masaj erotic.

Până la erotic, totul e relativ limpede. Înglobând și cuvântul erotic în denumire, întregul devine cețos.

Cuvântul erotic schimbă complet sensul adevării. Mesajul. Titulatura.

Una e să spui bucătar, de exemplu, și alta e să spui „bucătar de intimități“. Cuvântul bucătar aproape dispare din titlu, copleșit de rezonanța terminală, care poate însemna orice. Și nimic.

Între nimic și orice trăiește și cuvântul erotic.

E undeva la mijloc, însă vastitatea termenului îți face imaginația să circule. Imaginația oricui se pune în mișcare. Iar uneori, chiar o ia razna.

Foarte mulți bărbați sunt intimidați de cuvântul „erotic“ fiindcă nu-l pot asimila. Îl înțeleg, desigur, dar fiecare îl înțelege altfel și îl interpretează altfel.

Procentajul general, pentru România, după calculele mele și din experiența trăită direct, e, repet, de sub cinci indivizi la suta de băștinași.

Cu străinii e altfel. Ei sunt relaxați, vin știind la ce vin, vin știind la ce să se aștepte, vin pregătiți, vin antrenați, vin siguri pe ei și n-au deloc probleme de comunicare. Vorbesc normal, pun întrebări precise, aproape tehnice, și au abilitatea de a deosebi fin, nuanțat, un salon de altul.

Românii, la telefon, când vor să stabilească detaliile unei vizite, ori se bâlbâie, ori sunt aroganți și obraznici.

Un salon de masaj erotic, tehnic vorbind, este un loc unde te duci pentru a te relaxa, iar maseuza este o femeie sumar îmbrăcată. Tu ești complet gol, însă ea nu, și nici n-are vreo obligație s-o faci. Pentru masajul propriu-zis se folosesc mâinile, în cea mai mare parte, dar și sânii, la sfârșit, pe ultimul sfert de oră. Tu, client, n-ai voie s-o atingi, n-ai voie să pui un deget pe ea. Doar ea are voie.

În prima fază, am mai zis-o, primele saloane de masaj din București au fost doar saloane de masaj. La un moment dat, a apărut unul, primul salon de masaj *erotic* din România, și toate celelalte au trebuit să se alinieze, pentru a face față concurenței.

Astăzi, când lucrurile s-au mai domolit oarecum, funcționează, în paralel, atât saloane de masaj clasice, adevăratele